

Volim da provodim vreme u... Mnogo puta dođem iz škole umoran. U kući mi je uvek dosadno, jer nemam šta da radim, osim da igram igrice na računaru. Zato je moje omiljeno mesto u jednoj prostoriji ali ne u kući.

To je naša garaža. Sastoji se od dve prostorije i tavana. U ovoj garaži se može komotno spavati, samo da je malo toplije. Najviše vremena provodim u drugom delu garaže gde se nalazi dedina radionica. U dedinoj garaži se nalaze stolovi na kojima ima svakakvog alata, osim ključa četrnaest koji je često potreban za bicikle. Baba i deda stalno kažu da ću da budem majstor ali se ja ne slažem s tim. U dedinoj garaži sam uspeo da napravim alarm protiv lopova. Koristio sam i neke stare delove od sata. Sada sam napravio i minijturni aerodrom i mali avion, a u planu mi je da napravim i maketu gradića, Spejs-šatl i veliki ratni vazduhoplovni brod koji izbacuje avione u vazduh. Kada nešto pravite, morate imati tačno određen algoritam. Ja ne pravim algoritam. Zbog malo vremena i manjka materijala sve radim od oka. U četvrtom razredu mi je pošlo za rukom da napravim "naučnu kutiju". Ona sadrži pribor za računanje i hemijsku laboratoriju, ali pošto mu je postojalo bilo od kartona, kiša ga je brzo uništila. Pošto sam u dedinoj garaži odmalena, najviše volim da provodim vreme tu, posebno sa svojim bližnjima.

Nikola Stojaković 5/3

Moja učionica viđena srećnim okom

Sećate li se kada smo se prvi put sreli, upoznali i postali bliski. Bliski toliko da nas niko ne rastavi, preotme tajne i želje.

Želeli smo da se časovi što pre završe da bi pobjegli od obaveza. Vreme je prolazilo. Svaki dan u školi bila je prilika i nova radost da sretnemo već znana lica i uzvratimo nečiji osmeh. Delili smo dobro i zlo. Zajedno smo podnosili sve grdnje i nepravde, zajedno smo bili jači. To je bila moja nova porodica. Uz njihovu pomoć sam videla vrednost života, vrednost čoveka i same sebe. Naučila sam da volim i poštujem pre svega. Na početku mi je bilo najteže da shvatim novo društvo, ali sada vidim da je to ono jedino što vredi. Učionicu vidim radosnu i lepu, samo kada su oni u njoj. Ovako je samo bezvredna gomila stolica i stolova. Oni je čine posebnom i punom sjaja. To je vreme našeg detinjstva, neki su iskoristili za prve ljubavi i snove. Neki su to shvatili, a neki ne.

Sve ove stvari i uspomene, ostaće zauvek u tako malom, a tako važnom mestu-učionici. Ona će zauvek čuvati naše tajne, uspehe i neuspehe.

Martina Antonijević 8/3

Lutam i sanjam

Postoji mnogo osoba koje volim. Ali bih sada opisao moje mače, Mari. Prisutan sam bio od njenog rođenja, pa do sada. Kada se rodila bila je druga po redu. Bila je takođe sitna i slepa, što je normalno za mačiće kad se rode. Ona je bela na stomaku i vratu, a siva na licu, leđima i repu. Kako je vreme prolazilo, ona je rasla i na kraju progledala. Ali pošto je nju i njene sestre majka stalno premeštala po dvorištu, nije mogla da se navikne gde će da bude. A uz to kada je

progledala, postala je najplašljivija. Plašila se mene, mojin roditelja, bake i deke, psa. Kako je nastavila da raste, počela je i da uči. Prvo da jede sama, da pije vodu, da se provlači kroz ogradu i samim tim istražuje okolinu van dvorišta. Naučila je i da se penje na drvo. Tome smo je moj drug Veljko i ja naučili. Stalno sam je odnosio na drugi kraj dvorišta da bi se oslobodila i istražila okolinu. Posle tri četiri puta naučila je da se vrati na kraj dvorišta koji poznaje. Mnogo je volim, pa je zato učila sve pre vremena. uskoro su njene oštre žute oči i oštre žute zenice počele da se šire u mraku. Jednom joj se čak desilo i to da je sa svojim sestrama ušla u motor od auta mog tate i on ih je odvezao u centar. Jao, prave muke su bile da ih vratimo. Posle toga ih je majka odvela negde van dvorišta, ali ona se vratila da se navikne na nas. Ja sam je od tada stalno hranio i mazio da bi se navikla. Tada je počela da prede. To joj je bio veliki napredak. ali ima nešto još veće. Nedavno kada sam kretao u školu, video sam je kako hvata miša. Saznao sam da time što je postala lovac, postaje zrela. Biće to dobra mačka lovac i mama jednog dana.

Ono što mogu da zaključim je to, da je to mače sa kojim sam proveo najviše vremena i da je to najnežnije i najmirnije mače koje sam ikad imao.

Luka Paulić 5/3

ČUDESNA SPRAVA U MOJOJ KUJI

U mojoj kući ima mnogo čudnih sprava. Kad sam bila mala mučilo me je pitanje kako one rade. Ali najčudesnija je bila veš mašina. Za televizor sam znala da u njemu postoje mali ljudi. U telefonu je postojao put kojim se jedan glas vozi do drugog. Automobil je pokretao tata okrećući pedale.... Ali okretanje točka veš mašine nema nikakve logike! Nisam znala ni kako se okreće ni zašto se okreće. Jednom sam pitala mamu: "Sta ladi vez mamina?" A mama mi je odgovorila: "Benzin pokreće brm-brm." Mada nisam razumela šta je tad rekla. Kasnije sam razvila teoriju da je veš mašina slična televizoru. Da postoji neki čovečuljak koji okreće veliki točak. Ali ipak taj čovek bi bio previše slab da ga okreće, pa je sigurno imao drugare. Jedne noći sanjala sam ljude u veš mašini. Mnogo su radili i mučili se. Čim sam ustala rešila sam da ih oslobodim. Kada sam počela da otvaram vrata od te zle veš mašine došla je moja mama i objasnila mi da veš mašinu pokreće nekakva energija i da ona u stvari pere veš. To mi nije bilo baš jasno, ali shvatila sam da moja teorija sa malim ljudima nije bila tačna. Kasnije sam shvatila šta je mama rekla.

I tako se završava moja priča sa veš mašinom. Ali kad god vidim mačora kako začuđeno sedi ispred veš mašine jer ima isti problem kao i ja u detinjstvu, ja pokušam da mu objasnim, ali on me uvek začuđeno gleda. Možda će i on razumeti kad poraste. Katarina Gujaničić 6/2

MALI NEMIRKO

Majstor kucka,
muva zucka.
Ručak se krčka,
deda se brčka.
Aparat škljoca,
baba zvoca.
Mama cupka,

Napisao Redakcija
sreda, 08 februar 2012 13:59

nešto lupka.
To je tata,
nosi brata.
Zove se Mirko,
mali nemirko.

Dušan Mačkić